

Намерила овчаря, помолила и него. Той пък отговорил, че сега си свири на кавала под сянката и не му се мърда. Бабата отишла при мишките. Помолила ги да влезнат в кавала на овчаря и да го запушат, но те не и обърнали внимание, защото си събирали просо за през зимата.

Отишла бабата при котката:

– Котке, котенце, моля те, отиди да изядеш онези мишлета. Те не искат да запушат кавала на овчаря, а той не иска да подкара овцете към реката. Тя пък не иска да изгаси огъня, а той – да изгори брадвата.

– А защо ти е да гориш брадвата? – попитала котката.

– Защото тя не иска да отсече сливата, а на сливата е моето ситро. Няма как да извадя хляба от пещта и той ще изгори!

– Бабо, аз сега си ближа хубаво чиниите, защо да ги оставя, че да отида да търся мишките. Направи си нов хляб!

Тогава бабата почукала на вратата и казала:

– Стопанке, стопанке, излез, че котката ти ближе чиниите!

Скочила жената, грабнала една сопа и подгонила котката. Котката пък побягнала и подплашила мишките. Те се скрили в кавала на овчаря. Той видял, че кавалът вече не може да свири, захвърлил го и подкара овцете към реката. Щом разбрала, че приближава стадо овце, реката се завтекла да залае огъня. Огънят като видял, че идва водата, тръгнал към брадвата. Брадвата като видяла, че огънят идва, хукнала и отрязала сливата. Сливата паднала, жената отишла, взела си систрото, обърнала си хляба.

